69. Kui peremees ehk perenaine külalisega ühes sõi, siis pidivad tal lambad heaste sõnema.

70. Noores kuus pidivad kalad rohkem „õnge nõtme," kui vanas kuus.

71. Kui karjased tallid ehk lammastekoo jäetki, siis pidivad nad, kui nad ütled olivad, päraft iga aasta karjased pojad toomo. Jäetti üks karjas-ohnas ehk vinaks, siis pidivad kõik lambad karjased pojad tõlema.

72. Kui pääsureed enne Jüri päeva väljas on ehk kui enne Jüri päevo muiris kuld, siis pidi viku rehwade kulema.

73. Kui jõgisel kurel kõrgest lendajad, kui nad ära läksid, siis pidi külm talve tulema; lendasivad nad aga madalalt, siis tuli soe talv.

74. Tuli nõlaline, siis oli perenaisel õpimene ap tulla ihtut pärpeda, sest kui nõlaline püsti seisis, siis pidi ta laste une ära nõima.

75. Kui suvaimise aeg jälg rukkugille kinni kasvas, siis tähendas se et sõda teed warsti jälle pöi käis.

76. Kui kuu ~~madalas~~ kõrges taewa nõlges käis, siis oli se kuus nõlma kuiwa, kui ta aga madalal seisis, siis oli se kuu wihmane ja tormine. Seda sama pandi tähele ka: kui kuu püsti seisis, siis oli kuiw ja külm, seisis ta aga pingitki, perewiti ehk kummuli, siis oli selles kuus ilmad tormised.

77. Kui lapsed ihtul naparalle jooksivad siis pidi teisel päewal surma sõnumid saadama.

78. Kui Tiitarlaps weikselt palju karjus, siis pidi temast päraft pool häsli punaste paladega tiidust kaswama.

79. Kui kellegil noorel mehel niiri nuga oli, siis pidi ta laiga naise saama.

80. Kui Keegi leiwa pealt paksu kanikat lõikas siis pidi ta janeda särgi saama, lõikas ta aga õhukse kanikat, siis sai peenikse särgi.

Palun mulle nõjalikult selle üle kõtlust ja jutlust saa kas wõib ka nõnda nimetada kui „kondi jutlus" saate, ja kui nii, kas siis on kõrwis ka selle koha nime nimetada, kus nii jugust ilmutusi näitused on, ehk ei.

Kui saatke nii: Pärnu, Jüri Kõisniku,
J. Palbus. Lunparaadi külast
seesama.

Väljakas jutt wana rahwa suust.

Elas kord nänn (ättätätt daat) ja üit (nemm) ehk nänni eite (pärg) ei. Neil oli ka oma weikene maa lapsekene, kehtse ja paar lambaid. Heinamaad neil oma koos jõures ei olnud, waid nad pidivad jõa wäljast tegima ehk muumaad. Heina tegemine oli iga aasta ainult nänni asi. Heinamaa oli neil Mõrdama jõos. Seal tegi nänn jõuel heina walmis, ja kui talwel jõuga maa walge ks läks, oli ka nänn warsti wäljas oma heinu koju wiimas.

Ühe aasta olivad heina aeg ilmad peaaegu iga päew wihmased. Keegi ei jõlgenud heinamaale minna, sest heinamaadel oli igal poel jõuga wesi. Nänn aga ei rõõmus pellegest ki, läks heinamaale, niitis heina meha, wotas paar pääwa, kui aga nägi et ilm ruinemates jugugi ei läinud, tegi ta niisamo nende reintest kuhja, ehk nad kül üsna pehmed olivad. Ta mõtles koju minnes wõõnja meelega ise eneses: et loomad talwel ehk neid heinu weel paremini jõuvad, kui neid, mis jõuga pääwa käes kuinud on. Tuli tali ja nänn jõitis, käis wärsket ree ees, heinu ekõrdama jõost loomo. Jõitis jõtse, aga oh häda! Kuhja ei leidnud ta kusagilt. Wiimaks jõõpatas ometegi ree pea ja hakis wärsket inimest. Ehparwas jõis nänn et kuhi ehk jõal wiib ülles. Ta wõttis ree pealt kinni ja hakkas luno ära rookima ja waatas imet, kuhi oligi jõal. Niid aga uus kimbatus: kuhi oli külmetanud, nii et ilma kõrweta mitagi teha ei saanud. Ta wõttis ree pealt kõrwe ja hakkas heinu laksti raiuma, kus jõures ta ise ütlemises: „Kui panin kül rõõku kui nähkä, talwe raiu kui ei tähkä."

Kuidas andis ta heinu koha loomadele. Need jõivad kül, ja warsti tuli ka Mõrdamaa joo heinte mõju nähtawalle: lambad ajasivad wana wanad kapekad warsti maha, ja wõeras aga kas wakasivad kahekordsed. Wiimaks läksivad aga kõik loomad umbrasma ja surivad ära.